

LBRIS

We know
books

Sandu Frunză

*Iubirea ca un vis
infinit dăruit unei clipe*

E I K O N

București, 2023

Prefață: Vianu Mureșan	5
La Sanctuar	13
Fata.....	14
Dorințe nocturne.....	15
Lumina mea	16
Iubita mea, mansarda era plină.....	17
Iubitul meu, mansarda este goală.....	18
Cel mai frumos bărbat	19
Mi-e dor.....	20
Să mor și să trăiesc în inima ta	21
Nu știu	22
Cineva ca tine	23
Niciodată	24
Frumos veșmânt.....	25
În grădină.....	26
Sufletul meu fericit.....	27
Goliciunea ta ca o carte de poezie	28
Pe luciul apei	29
Ploaia.....	30
Fata cu paltonul verde.....	31
Iubire la Cluj.....	32
Te aștept, iubito.....	33

Metamorfoze.....	34
Fetiș	35
Păsări cântând	36
În Catedrală	37
Fricile mele	38
Cântecul Cucului.....	39
Dacă aș ști	40
Chiar și Inteligența artificială.....	41
Și palmele tale	42
Iubirea	43
Flori de păpădie.....	44
Emoție.....	45
Darul poezilor de altă dată.....	46
În inima ta	47
Doar pentru a te întâlni	49
Căutare în lumină	50
Ascundere	51
Dorul.....	52
Ca o curgere de apă	53
În lumea noastră.....	54
La culesul merelor	55
În carul de foc	57
Grija mamei	58
Pe altar	59

Din tainele lumii	60
Dansând cu moartea	61
La masa poveștilor	62
Despre eleganță.....	63
Ca o icoană	64
Regăsire	65
Chemare	66
Ca în prima zi	67
La un început de lume.....	68
Cireșele	69
Cu tine	70
Iubirea mea	71
Îmbrățișare.....	72
Cuceritoarea	73
Încântarea cântărilor	74

Dacă ai privi-o,
Zamolxis,
și tu te-ai îmbujora
Și te-ai lăsa chemat de lumina blândă reflectată
De buzele ei umezite de apa băută la izvorul
din preajma sanctuarului dacic

Fata cu paltonul verde, printre sălcii
venind spre mine ca un vis devenit realitate
Cu fiecare pas inima mea se umple de bunătate
de parcă numai ea mai știe să rostească
iubirea și candoarea acestei lumi

Cu părul în vânt ca un foc hrănit de soare
Trage după sine tot albastrul cerului
Se ivesc ghiocei de-a lungului malului
în urmele pașilor ei căutând spre mine
revelându-se pe ea în mine însumi.

Ca o flacără ridicată până la cer
ardeai în noaptea visului meu
Toată apa lacului nu putea stinge trupul meu
înveșmântat în așteptări
mai puternice decât iubirea și moartea
mai intense decât lumina alchimică
izvorând din îmbrățișările îndrăgostiților

Cu o ploaie de sărutări te acopeream
Și buzele mele arse de dorință
îmi aminteau
de urmele buzelor tale lăsate pe oglinda din baie
în dimineața în care îmi spuneai
că nu te pot avea decât
ca pe o aripă de heruvim dansând pe scara cerului
ca pe o undă lină descriind chipul tău
pe suprafața lacului
ca pe un spirit pereche
ce nu mai are curajul de a se hrăni
din al meu suflet

Ca o lumină
venind să cuprindă tot întunericul din mine
te-ai ivit
cu îmbrățișarea ta în luminișul
învecinat cu oglinda lacului

fără trup
fără gând
fără păcat
doar cu iubirea mea m-am trezit
dorindu-te
ca un adolescent sedus de propria-i candoare
ca un cerșetor îndrăgostit de darul
cu deasupra de măsură
aruncat de un trecător invizibil

calvarul realității este mai puternic decât noi

Iubita mea, mansarda era plină

Iubita mea, mansarda era plină
de armonia ploii care bătea în geam
Ca două spirale cosmice ne unduiam
formând o coloană menită să sprijine
cerul plăcerii și al bucuriei revărsate în amândoi

Nici o aripă de înger nu îndrăznea
să tulbure liniștea și misterul
umbrelor difuze proiectate
de strălucirea ta, de scânteierea mea
ca într-o feerie ce te lasă fără cuvinte,
fără imaginație

Ca într-un vis în care tu scriai povestea
unei iubiri romantice târzii
ritmată de bătaia stropilor de ploaie în geam
Priveam tăcut, cum izvorai lumină
Și întunericul chiar eu eram

Iubitul meu, mansarda este goală

Iubitul meu, mansarda este goală
nici stelele nu mai privesc prin geam
Ca pe-o lumină care alungă întunericul
te aștept în rătăcirea mea
cu brațele împovărate de dorință
De parcă toată viața și toată moartea
nu ar găsi altă plăcere decât prezența ta

Cu buzele aprinse de sfială
vreau să întâmpin gura ta
ca într-un joc existențial în care
crizele metafizice sunt îmblânzite
Căci numai tu știi să sporești lumina
și să alungi întunericul
cu vraja dorinței celei dintâi
Ca într-o îmbrățișare în care nu mai rămâne
decât liniștea

Cel mai frumos bărbat

În singurătatea nopții
Geamul mansardei vibrând
îmi spune cu voce tremurândă de emoție că
ești cel mai frumos bărbat care aduce ploaia
Că numai de dragul tău ploaia
mi se mărturisește

În singurătatea nopții
lângă mine stai întins
ca o floare în glastră povestind a doua zi
și trupul tău îmi pare
o ploaie nesfârșită dând frumusețe unui vis
de parcă niciodată nu te-aș fi iubit
mai mult în singurătatea și insomnia nopții

Mi-e dor de picăturile de ploaie
cu cântecul lor domol
exersat pe geamul mansardei

Clipele de altă dată mi-au rămas dragi
ca niște picături de ploaie
mângâind al meu cuget
ca niște trupuri himerice ce-mi locuiesc mintea
și petrec melancolic ca într-o beție
de imagini regenerate și suprapuse haotic

În așteptarea dimineții
doar tu ca un vis pe care nu-l poți uita
cu chipul tău
pui în mișcare undele lacului
ca eu să citesc în rotirea lor
povestea de iubire păstrată ca o unică taină

Plouă ca în poemele de dragoste
plouă ca în miturile în care s-a supărat Dumnezeu
Dincolo de spațiu și timp,
de întristare sau de speranță
În neputința mea de a te avea
mă simt ca poetul al cărui dor
nu putea fi stins de toate apele mării